

הצילומים : קאופמן

רות. שוד ושבר! תלחלה אחזתני. מה עושים?! בתנועה אינסטיקטיבית ניסיתי לעצור והנה, הבלמים אינם פועלים! סובבתי במהירות את ההגה וחשתי כיצד המכונית מדרדרת במדויק. רון, הבינתי שקיצי הגיע וכי עוד רגע המכונית מתנפצת ועולה השמימה בלתי יית נשמת. ואולם... המכונית המשיכה להדרדר מטה מטה עד שהגיעה אל הכביש המתפתל לרגלי הגבעה והנה... פלא... גם מן השמים... אני חשה כי יד עוֹדן לופתות את ההגה וכי המכונית נוסעת! חי אלהים! נוסעת ממשי!

מירל'ה סיימה את דבריה כשעל פניה חיוך של נצחון. החברים בתנועה בפה פעור והתקשו בעיכול הנפלאות. יוסקה היה הראשון שהתנער ואמר:

"מירל'ה, חלום נהדר חלמת! "

"מה? אינך מאמין לי? "

"זוהי חוצפה מצדך. אני מוכנה להי שבע כי כדבר הזה אכן התרחש. בדיוק כך! "

"יוסקה! מה! הכל... נשרף... שמים! "

"לא! רבקה לא! איני מאמין! "

"מה, מה! מכונת הבישול החש-מלית! "

כולם זנקו למטבת. התברר שרות'קה לא נהגה כראוי במכונת הבישול והבי שר נחרף ונשרף כליל. לא נשאר אלא להשליכו לפח האשמה ויוסקה נאלץ לקבץ את שאריות קופסאות השימורים שהסתירה לה הגב' אהרונוביץ מ"האימים הטובים לימים הרעים".

כשהתישבו שוב בניחוחות, חזר שייקה לנושא הקודם ושמן התפעלות בפיו:

"יוסקה! מירל'ה דוברת אמת. מקרה זה עדיין זכור לי היטב, כיוון שהנשק היה מיועד בשביל היחידה שלי. מעניין, דובר רבות על כך ועולם לא העליתי על דעתי כי מירל'ה היתה הנהגת. הפלא ופלא! ברם, כיוון שהמדובר בעלילותיה של נערה אספר לכם מעשה גבורה אחר שמעתי ממקור מוסמך. "

"שייקה הנח. אל תספר. לא אמין לך ממילא. הביע יוסקה ספקנותו. "

(המשך בעמוד 12)

"מה הענין? שוב יוסקה אינו מאמין, הא? "

מיושיקו נבוך לרגע ולא השכיל להיחלץ מעסק ביש זה. גוי, לך אמור לה במה היינו שחים. ודוק אתם פרטי הפרטים שיוסקה אינו מהין להאמין בהם. ברם, שייקה, בחור נבוך, נכנס לעובי הקורה והסביר:

"הברנש הזה ממאן להאמין, כי אני, בכבודי ובעצמי, שוטטתי בלחיית פלוגה שלמה, בשדה מוקשים מצרי ויצאתי משם מבלי לגרום לכל פגע אף לחייל אחד. "

"אהה, רואה אני כי לעולם אינכם נרתעים מלהחיות שוב מוראותיהם של ימים עברו. באמת, היו ימים. ימי של מ"ה, ימי קרבות ופעולות של ממש. ואתה יוסקה, טפשוך שכמותך! למה לא תאמין לו?! וכולם לי היית מאמין לו הייתי מספרת לך משהו נפלא? לא? משהו שקרה בי! בעצמי ובבשרי! "

מקרה בלתי צפוי זה עודד את הברורים והם קראו בהתלהבות:

"מירל'ה! מה את שותקת! ספר רי! "

זו כרעה על הספה, ניגוחה בין הכרים והחלה:

"באחד הלילות, עת שימשתי כנהגת באחד הבסיסים, קבלתי פקודה להעביר באופן דחוף מכונית מלאה תחמושת לאחת היחידות. פקודה זו פקודה, ואיפילו שליל סגריר שורר בחוץ וחשיכה איומה אופפת את היקום. ואפילו שה מטה קורצת בלובן סדיניה וספר טוב מחכה, הכיתי עד שהעמיסו הבחורים את התחמושת על הג'יפ'ס ואז קפצתי פנימה, לתצתי על דושת הבנוין והמכונת החלה לנוע. "

היה הכביש גוש אפל, מתמשך, המי שגר קרן מבהיקה לאור פנסי המכונית המרצדים אנה ושוב עם כל טלטול. הייתי נוסעת במתח של 70 לשעה ומשקעת הרהורי עץ כל דברים שבעור לם; על העיר, על החופש, על קצין התכורה המרגיע חולשה כלפי, על גרעון — החולשה שלי ועל הדרך העקלקלה. לאחר נסיעה מסחררת של חמש עשרה דקות התקרבותי במהירות למטרת ומרחוק כבר הבחנתי בחביב חד, האחרון, העומד לי על דרכי, והנה, כ-200 מ' לפני הסכוב כבו לפתע האר-

אמנון שזיפי יוסקה אינו מאמין

(גלגולם של ציבובאסים)

על קיבתם הדואבת, ולהסיח ציבובאסים מספר על כוס קפה תורכי. מירל'ה ורות'קה קיבלו את הצעתו של יוסקה וניגשו מיד למטבח כדי להגיש במרץ את פעולת המבצע — כיצד משמידים את מיטב המזון שאגרה לה גב' אהרונוביץ במזווה. מאידך השתרעו להם הבחורים להנאתם על הכורסאות, הרפודות בנועם, בחדר האורחים — או תו חדר הקרוי בפי כל "סלון" — והיו מלהגים להם תוך עישון סיגריות ריחניות, מאלו שנשארו לפליטה מימי צבא אחרונים.

ראשית חכמה התקופו קשות את הגורל המר, את חוסר המזל הרוזף אחרים ואינו מרפה, את "הכובש שעה את שלו ויכול ללכת", את חוסר הדאגה המשועשע של המוסדות הממשלתיים ועל הכל — את מימי היס המ' טונפים. נושאים אלו, מובטח להם, שי עלו חמתם של בחורים. ואמנם, כשהיו מגיפים ורועותיהם היו חשים להט הרם הגולש וחובט בעורקים. היו משרכבים ראשיהם ודמו לחוש עצבני המוח העומד דים ומתפקקים. אלא שהחליטו לפתע:

די! וכדי להמתיק לה, לנשמה, מקצת מן המרירות, החל מיושיקו מטית לפי תומא, כיצד עלה בידו, לבלות עם רות'קה אותו לילה תמים על שפת הים. ושייקה שח לאטו, כיצד עמדה מירל'ה להנחית סנוקרת על פרצופה, כאשר, ערב אחר, נהג כחדל אישים ושכח לשלוח בה יד. וכאן החלו אלו מפליגים והולכים על כנפי הדמיון עד שיוסקה לא יכול להתאפק עוד וקרא:

"לא ולא. איני מאמין! "

"מה זאת אומרת! איך זה תטיל ספק בדברי? "

"איך מה לדבר! לא תשכנעו אותי. איני מאמין! "

מעבר המטבח החלו מסתננים וגולי שים ריחם של מאכלים צלויים כדבועי, מאכלי תאוה משופרא דשופרא. הנע' רות, מסתמא, שקועות בעיסוק שלהן, אלא, שמירל'ה צצה לפתע, מהרה חפסנה אל החדר ותמהה:

אותם מתושבי המקום, שנודמנו לך ולעבור אותו יום אצל ביתו של יוסקה אהרונוביץ, תמהו לשמוע קולות תרועה והמולה הבוקעים מתוך בית זה, שהוא שקט ושלו לשמוע את קולו של יוסקה החורר ושונה:

"הניחו. הבלים. איני מאמין לכם. "

מסתבר שיוסקה לא האמין לדברי חבריו שהיו מסובים בביתו. ואולם, כיצד זה נקלעו חברים אלה בעיצומו של יום שרב דוקא לדירתו של יוסקה? הדבר פשוט בתכלית הפשטות.

הוריו של יוסקה נטלו לעצמם חופש. נטשו ביתם ועיסוקיהם ויצאו לפגרת קיץ, לצפת. ואילו את יוסקה, בנם יחידם, השאירו "לשמור על הבית" — מחשש גנבים ושאר ארמי-פרחי. והבית — פירושו, הוילה שלהם בתל-אראובן. וילה נהדרה, בנויה בטוב טעם ועטורה אילנות מרהיבים וגינות גוי. חדרים מספר לוויה, גדולים ומרווחים, ויוסקה חש עצמו כתועה במרחב שממה, בתוך הדירה הגדולה. לכן הודרו להזעיק ידידים מספר כדי לערוך חגיגה והי לולא כיואת.

אותו יום, עת היתה החמה קופחת באכזריות והאילנות לא היו מאושים אפילו מקצת שבמקצת, התכנסו כולם בביתו של יוסקה. היו אלה ארבעה מתוסרי עבודה (ויש גורסים — ארבעה חיללים משוחררים). אנשים שעתידתיהם בידם ולחוטאים אחר הזמנת כל דורש. היתה שם אחת, מירל'ה, נערה מגושמת, בעלת ירכי עשת (כך החבריה מספרים) ואגרופי ביזל. לעולם לא יכול יוסקה להבין כיצד העניקו לה את השם העניג — מירל'ה. היתה שם רות'קה. היפוכה הגמור של מירל'ה. בחורה תמונה, ובאמת — היתה "מרתק" שכוו, שהייתם מוכנים לעשות עמה הכל. מהבחורים נלחו, נוסף ליוסי-קה המארה, גם שייקה ומיושיקו. בחור רים רגילים ששמעתם עליהם רבות. מוכובשי הגב והגליל.

כולם באו להשביע רעבונם, להקל

נקוי ה"אמה" יאויא פי כמה!